

Menyhért Anna
SZELENCE

Menyhért Anna
SZELENCE

Negyven vers

Palatinus, 2009

© Menyhért Anna, 2009

© Új Palatinus Könyvesház Kft., 2009

A SZÍNEK

Piroslik a körmömön a cseresznye,
a kisfiamnak szedtem ki a magot,
négy színű lesz az erkélyen a csempe,
kék, zöld, sárga és piros.

A színeket a nyár hozza, a június,
a színeket a sors adja, az a mozdíthatatlan
szikla. Flower power, az egy tapéta.
Nem ér el hozzá, hiába a fricska. Hát ne félj,

ne gondolkodj most, ne küzdj.
Csak nézz. A nevekre is rábízhatod.
Zöld olíva, piros paprika, sárga
napraforgó (vagy tulipán), kék róka.

Lehetne homályos, halott hold,
befulladt tűz szürke korma, ázott
városi avar, színevesztett lenőtt haj, vagy
világos ruha, a sötétekkel együtt mosva.

Akkor hol maradna az ég? És nem látszana,
hol vagyok. Vagyok-e az ő rubintja.
Kék papíron zöld a tinta.
Válassz. Epret és barackot vegyél.

SZELENCE

A szomorúság felszívódik, vékony fonál,
víz a sárban, a vége csillog csak, süt rá a nap.
Kiszámíthatatlan. Mint a testem, a hormonok,
idegen akarat, vagy több is annál,
akaratom nekem van, ők meg észlelhetők.

Adj nekem egy szelencét, szeretném,
a nyakamban hordanám,
hozna szerencsét, kinyithatnám,
de nem akarnám, csukva lenne,
benne titok, fénylő, piros, és láncon lógjon, ezüstön.

NŐI LÍRA

Túl csupasz? Túl érzelmes?
Túl egyszerű vagy okoskodó?

Túl, túl, lépj túl,
ne illeszkedj.

Szerelem, család, szex (esetleg),
biológia, otthon, mindennapok.

Hatalmas eseményekről
nem számolhatok be.

A lelked nem vers,
nincs benne horderő.

Emelkedj el, sűríts.
Ezen túl.

Ez az a pont.
„Csak súgd, hogy te is akarnád.”

MÚLT TÖRÖLVE, DEL

Azt írta, perverz vagyok, nyócker a stílusom,
még mindig az övét akarom bekapni,
a régiét, de értsem meg, minden hiába.

Azt írta, kössek sálat, ha fúj a szél,
azt írta, peanut butter and jam,
pirítóson, sosem felejt el.

Azt írta, kér, újfent, plíííz, ne hívjam fel többé.
Ő már az ő Szerelme, így írta, nagy betűvel,
kétszínű játékkal hagyjak fel,
adjam oda a polcot meg a fridzsidert.

Azt írta, feleségével nemrégiben
vettek egy budakörnyéki házat,
ezt írta, pont így, pedig előtte, nemrégiben,
még velem lakott.

Azt írta, nem szerettem szerelemmel,
mellette álltam ugyan, tudja, és
azt írta, én is megtalálom majd az igazit.

Azt írta, reméli, nem tolakodó,
azt írta, tizenkilenc oldalon,
még mindig szeret, de tudja,
köztünk már semmi nem lehet.

Azt írta, házassági bontóperben sem
látni ilyen jó kis vagyonmegosztási listát,
de, ezt én nem tudhatom, a férj bánata a feleségé,
ne bántsam, mert neki fáj, mint talán már
említette is, neki a Szerelme a mindene.

Azt írta, hiába gondolom, tudja, tőle, hogy
már egyáltalán nem szeret, sőt, és különben is,
a többi volt csajjal nincsen semmi gond.
Azt írta, besüt ugye most a hold
a szobácskám ablakán, oda vágjik, ha az övéén kinéz.
Azt írta, most sem felelek, pedig
munkaügyben ír, csak én segíthetek.
Azt írta, tudja, azon, meg azon a napon,
mással voltam, mikor ő nem jöhetett.
Azt írta, e-mails nyelven, 1tlen 1 esetben hívhatom,
még 1x mondja, ha jelentkeznek a vevők.
Ő meg azt, hali, hívjam, ha jelentkeztek a vevők.
Azt írta aztán, mi van, beköltöztem, jó a lakás?

Azt mondja, miért bánkódom, mi ez a marhaság,
ha nincs múltam, nincs és kész.
Új a lakás, új az élet, új a winchester is.
Menteni kell.

LÁTOGATÓKNAK (Énterem)

Lessél meg.
Hagyd itt magad.
Csikkek az asztalon,
megszámolom, három,
magnóban kazetta,
fürdőhabmaradék.

Meríts belőlem.
Fürkéssz.
Keress magadnak
zugot, ahol másnap
eldugott holmid
meglelhetem.

Réseket találj.
Nyomoknak valót.
Képzletben
falba-szemet építs,
figyelje, mikor
hova megyek.

Szórd, öntsd, koszold.
Félig véletlen.
Szemet hunyj,
indulóban, hisz
a hely intakt,
magabiztos, nyomtalan.

PONTVESZTÉS

Csak legyen mire várni.
Egy nap, hetek, nem számít.
Csak legyen egy pont.
Addig akkor berendezkedem.

Projektet a bizonytalanság,
legyen, csak egy-egy kicsi
pontot engedj nekem, legyen
az én birodalmam

pontok közti bizonytalan.
Addig légy tétova.
Én is az leszek. De ha
nem adsz pontot, elveszek.

MÉGIS

Apránként viszed el a holmidat.
Egy lépéssel messzebb minden este.
Lassan fogom fel, hogy mégis elmentél.
S mégis, oda kellett írnom, mégis,
mégis elmentél.

TALON

Állok majd a kertkapuban, indulásra készen.
A nap sütni fog, bőröm pezseg, kicsit leégett.
Rád nézek majd, úgy mondom, egyszerűen,
én még téged szeretlek.

A választ elképzelni nem tudom, talán nézel majd,
zavartan, kell-e erre lépned, én meg várok,
kicsit, hogy ne érezd, nem adtam időt
válaszolni, ha kérted.

Aztán elmegyek. Az utcán, a megálló felé,
könnyen és könnyedén. Nem nézek hátra,
nem csalok. Ez volt az a pont. Talonom
odaadtam, már nem félek.

MOST BELÜLRŐL

(A külső nő)

Az a te városod.
És van ez, itt, hetente-otthon.
Most én vagyok a külső nő.
Megérkezel. Ráérősen,
tétlen eseményekből
nem lehet összerakni a napot.

Sietni kell, meg ne gondold,
szenvedély, hogy elfeledt:
neked nem itt a helyed.
Hihesd erőnek, ami gyengeség,
s nekem csak később fájjon, ne most,
hogymint rád szorul a test.

A külső nő ötletbörze.
Hazai pályán újrajátszod.
A kérdésre, ezt hol tanultad,
nem felelsz. Velem mosolyogsz.
Otthonodban zárvány vagyok.
Minden mozdulatom eladod.

Örömet veszel rajta.
Így mégsem gyengeség,
disszonancia nincs, oldja a cél.
Irigylem, hisz furcsa kicsit:
hárman fogunk kezét,
ha elérnek ujjaid.

MORZSANÓ

Simítsd a vállam.
Hozz egy italt.
Bújj a fülembe.
Szorongass,
ujjaim húzkodd,
hüvelyked a tenyerembe.

Borzold a hajam,
a fül mögé,
vagy a tarkón,
alulról fölfelé.

Homlok a homlokhoz,
merengj a szemembe,
térded a térdemhez,
asztal alatt, persze.

Kapj el tánc közben,
fogd meg a fenekem,
véletlen.
Dörgölőzz,
kemény vagy,
oké, érzem.

Ne szomorkodj,
nem húzom el a kezem.
Fáradok. Kék foltok
gyűlnek a térdemen.

De nem kiáltok.
Szétesek.
Cafatokra.
Szétosztom. Stipi-stopi.
Ahol először érintesz, a tied.
Elég lesz a bőrfelület?

Hadd fussak, a talpam
még megmaradt.
Nem vár senki. Nem lehet.
Cafka. Női Orpheusz.

Ott vagyok nálatok.
Rágtok. Nyammogva.
Morzsák hullnak.
Szedegetem a talp fölé.

A TÖLCSÉR

Nem kellesz már.
Romboltam.

Közben egyszer megpillantottam a lelkem.
Olyan volt, mint Jungnál a hústorony,
az óriás, amit korábban sosem hittem el,
csak nőiben: tölcsér,
réteges, a rétegek közt folyadék;
benné nyüzsgő kicsi pontok:
emlékek mikroszkóp alatt.
A rétegek mint a hártvány,
matt, sima, jeges – feszített víztükör.

Hát te csak most?
Pedig ez már régebbi hír...
A fiú szeme csillog,
vonásai szétesnek,
szája nedves, mozogni kezd,
fészkelődik a székén.
Neki ajzószer a pletyka.
Aztán hazamegy.

Nekem is kell ez.
A súlypontok miatt.
A történetem másoké is,
összeszedem tőlük,
megkeresem a szerepem.
S minden epizód áttör egy réteget.

A sírógörcs később a fizikai tünet.
Mert fogyatkoznak a rétegek.
A tölcsér mélyén te vagy,
kicsi mag, szilvماغ,
kicsúszol, ha elfogynak.
Akkor majd újra látlak.
Már nem leszel közel.

Nem is látom, túl közel van,
mondtam nemrég.
Most pedig várom,
hogy bezáruljon a tölcsér,
elsimuljon a seb.

Nem olyan vagyok,
amilyennek te mutattál.
Áttörtem a tükreidet.

NE LEGYEN

Képzeld azt, egy álmatlan éjszakán,
kinyithatod a múltját, akár egy naptárt,
egy hét két oldalon, barna bőr.
Elolvashatod, amit tudni akartál,
mikor, hol, mit, és főleg: miért.
Mert nemcsak a bejegyzést láthatod,
de hozzá az érzést, amely vele járt,
a hazatérést,
a pillantást,
a szavakat,
a kételyt,
a gondolkodást,
a menekülést,
a vádaskodást,
előbb csöndben,
majd a támadást,
a növekvő számú rúgást,
mert nincs ennek vége,
hiába mondja azt,
hát bántson,
ne adjon vigaszt,
hogy ne legyen,
ne legyen.
Megkapod a válaszokat.
A történetet elrendezed magad.

Már nem az a lényeg, hogy volt.
Állítsd össze.
Úgy volt.
Így marad.

MIKOR MI JÖN

Sietek, mondja Anna,
bepótolom az elveszett éveket.
Sokat és gyorsan írok,
verseket.

Annának vers,
Annának tanulmány,
Annának szex,
Annának penge agy.

Sietek, mondja Anna,
nem írhatok most,
konferenciára
nem mehetsz.

Hess,
Anna,
hess,
ez most az én időm.

MUNKAMEGOSZTÁS

1.

Az a kicsi hang.
Azt hajtogatja,
Anna nem bukik el,
Anna nem bukik el.

Akkor eltűnök, néhány percre,
a határidőd ne késd le.
Staféta. Én sírok, te írsz.
Erős vagy, nem lehetek gyöngé.

Bízom benned.
Összeszedsz engem is,
pont időre.

2.

Felpörgetsz. Konyak,
zene üvölt, meg a cigik.
Tudod, mikor néztek úgy.
Tudod ezt parancsra.

Hogy a férfi csak kapkodja
a fejét, súgj ilyenkor,
hogyan szóljak. A szád
piros, lihegsz kicsit,

a szemed sötét, te tudatos
pupillatágító. Bízom
benned. Ne vétsd el.

PIROS

Ess érzelmi csapdádba,
ne kíméld magad.
Ne hidd, hogy ezúttal
gyors vagy, hogy elég,
ha pörög az agyad.

Átlátod ezt te szépen,
mibe mentél bele.
Más nem vihet, te mész.
Orgazmusfüggő vagy.

Rúzsozod a szád.
Nagyobbra.
Seb, seb, marcipán,
édes, folyékony.

CSÖMÖR

Visszatérek a világba.
Időt adtam,
rosszul sáfárkodtál,
nekem maradt,
ami marad.

Még gördítenéd,
magadat, akadályt,
de kifulladtál,
lemaradsz.
Én is fáradok.

Minden közös.
Nemcsak a bőr,
a fej, a szív, a lábak,
de a nedvek, a kapottak –
ami marad.

Rajtam a nyomok.
A te életed,
szívesen mondanám,
elhatárolódom,
kiszorítalak.

De be lehet csak:
egy vagy velem.
Sajnálak.
Velem maradsz.
Te vagy, ami marad.

AMI LENNÉL
(*Anna tanulságai*)

Ne szólj.
Tartsd magadban.
Várd ki. Kérdez.
Akkor se felelj,
úgy felelj.

A titkokat bírd el.
Csak amennyit ő,
annyit adj.
A felesleget sírd el,
úr maradj.

Állj készenlétben.
Légy alázatos.
De ne mutasd.
Gyakorold a trükköket.
Úrinő ne maradj.

Értsd meg. Azért teszed,
hogy odaadhasd magad.
Hogy a sémák működjenek.
Hogy aláfeküdj.
Hogy ő lehessen felül.

Különben nem bírod el.
Holt súly alul.
Ha felül van,
mozgathatod,
bár sokba kerül.

Keserű vagy, Anna.
Hangszereld át magad.
Érett nő, harmincas.
Nem barátok,
férfiak.

EZÉRT ÍROK

Nézte a mellem. Kibontotta a hajam,
mennyi sok haj, azt mondta.
A ruhát a fejemen húztam át, felfelé.
Egy pillanatra eltakart,
s ahogy előbukkant a szemem,
láttam, megváltozott a pillantása.
Lefeküdtem mellé az ágyba.
Már nem volt szelíd.
Csípőjével pumpált,
a farkát hozzám nyomta.

Csak az ijedtség.
Hogy ezt nem akarom.
„Szopjál le akkor, ha nem dugunk.”
Az érzés talán jó is, de nem megy mégse.
Úgy nyúlt belém, mintha egy darab kenyeret
tépett volna. Égetett és fájt.
Ellöktem a kezét.
Kivertem neki, és közben szédültem.

A hideg utcán minden lépésre vigyázz.
Csúszós a jég, süt a nap.
Az ismerős élet eltűnése még nem félelmetes.
A hideg vont körém határokat.
És a keserűség.
A kádban a forró víz,
nagyon forró, mossa el.

Aztán az elemző hajlam,
megállíthatatlan.
Ez lenne az egyedüllét?
Mit tettem magamért?
Mások miatt?
Vagy mert ez gyengeség?
Hamis képzet a magamért?

Magamért, mégis.
Hogy úgy érzem, vagyok.
Elemeztem, kellőképpen
elferdítettem, szépítettem.
Mondatokat csináltam.
Megfelel. Ez történt.
Az enyém. Így marad.

ÉS MEGINT AZ A DEPRESSZIÓ...

(Anna kislánykorában)

Kis helyen elférek, összehúzom magam.
Befelé fordulok, a falhoz szorulok, a falba bújok.
Sötétség a paplan alatt.
Sötétség kint is.
Depressziós, mondják.
Igyál csalánteát, egyél Rutascorbint.
De azért egy idő után unalmas vagy.
Sötétség.
Kis helyen elférek.

CSEND

(Anna húszévesen)

„És a többi néma csend...”
– ez állt a cédulán.
Levettem hát a pulóverem,
pedig nem volt melegem.

Hallgattam, engedelmesen,
málnalikőrt sem kértem,
csupasz karomon
szavaid érintését féltem,

az elcsépelet elutasítást,
a torkot feszítő igézetet,
a hiánytalan hallgatást,

s a csend váraozását
hogy bőrömet is elnémítva
felszabdálja a varázst.

JÓ

Akkor szakítsunk,
mondod.
Szerdán. Nyolctól.
Jó lesz akkor?

LÁTHATATLAN DEMONSTRÁCIÓ

Erőfeszítéseim nem láthatod.
Nem érdekes, elég, ha én
tudom, egész nap ki volt
kapcsolva a telefonom.

Nem hívsz, de nem is tudnál.
Mára nekem épp ennyi kell:
vagyok, egyedül, erős.
(Holnap bekapcsolhatom.)

DELFIN

(Az én kísérletem)

Hanyagold a delfint.
Akkor csillogott,
elvakítva téged is.
Vonzott, legyen téma,
de nem úszhat helyetted.

Válts viszonyt.
Idézni ne próbálj,
se kezdeni újra.
Ne légy pontatlan,
ne fogd rám,
se a depresszióra.

– Légy te delfin.
– Hívhatsz így.
Ha magamra hagysz,
legyek moszat,
nem látom a pontokat.

Pontok között,
tervezetten, könnyedén
úszni tova.
Lebegés, sodródni,
nem tudni, kényelmesen,
ponttalan.

Mély vizeken
hánykolódni, érezni
a messzi másikat.

Ki diktál?
– Ne csillogj.
– Ne vizlass.
Mondd:

Síkos inkább,
vagy a kékség?
Intelligencia,
vagy izmok összjátéka?
Situáció, kép, emlék:
nem foghatod marokra.
Ne erőlted, ne szorítsd.
Legyen delfin.

Hát ne panaszkodj.
Kérdezz.
Így delfin.
S talán mondhatod, nekem,
eljövök, ha hívsz.
Magamat nem ölhetem.

TARTÓZKODÓK

(*Anna bukása*)

Menjek csak el, ne könnyítsem meg nekik. Ezt mire alapozom? Hogy velem lenne a gond? A lényeg itt a választás. A lehetőség, hogy több közül. Ez még nem az érdemi vita. Most még jelen lehetek. Hogy értettem, tartózkodom, vagy nem szavazok? Nem baj, most legalább kiderült. A pletykák ne riasszanak el. Nehéz lenne ez egy felnőttnek is. Ilyesmi egyszer történik egy életben. Ilyen ügyekben vele szembeszállni nem tanácsos. Erre nincsen precedens. Hát nem tudtam, hogy leszámolt velem? Mondtam-e valaha, hogy vele szemben nincs esélyem? Nem jöhettek el, ugye megértem? Szeretnek, és ez az, ami számít. Biztos, hogy kapva kapnak majd rajtam másutt. Ez csak egy ügy a sok közül. Ez így kevés, nem szólhat bele. Jogsértés nem történt. A tisztességtelenség nem bizonyítható. Csak nehogy magamban leépítsek mindent, mindannyiunké lenne akkor ez a kudarc. Mindenki gyalog, mondjuk meg neki, hogy lássa, nincsenek vezérek. Kikotyogtam. Így nem segíthet. Itt a tartózkodás is hőstett. Itt nem oda teszik az ikszet. Velem van a gond. Kicsi vagyok ehhez.

TUDOD?

Kitől tudod,
hogy mondd el
ha fáj?

Ha most
bátrabb vagy,
bólints,

ne kiabálj,
hogy fáj.
Sarkad érintsd

a földhöz, préseld,
állj. Ha így
mondod,

látasz, szemem
bogarát, csillogást.
Kitől tudod? Fáj?

SZELÍD

1.

Koromba forgatott faforgács
hever mindenütt az udvaron.
Tűz égett itt, aztán fűrészeltek.
Őszi, kesernyés napok.
Nedvesség. Csepegés. Szél.
Hová lettek az indulatok?

2.

A dunna közepén
meleg.
Kétoldalt a szélén
hideg.
Álmomban is vigyázok,
hogy merre fordulok.

3.

Hátrahajtott fejjel
vakarózik a kutya.
Hálás a szeme,
ha odalépek hozzá
és megvakargatom.

GYORS

Az írás. Végül szárnyalás,
a szavak közé, ugrani
egyikről a másikra,

lejegyezni, ne bújjon el.
Nekifutni, magasra
lendülni, elszállni.

Lassítani. Lebegés.
Kérdezni. A válaszok.
Tovább. Lomha. Vontatott.

Lusta. Nehéz. Teher.
Írva van. S a lendület,
túl a megsejtett ponton,

a lényeg, a felfedezés.
Ne tartsd. Add oda.
Becsomagolt cukorka.

A vezetés. Sebesség. Lőj ki.
Gyorsíts, előzz, válts sávot.
Kell a forgatónyomaték.

A szülés. Nem vagy.
Csak a fájdalom. Belátni
nem lehet. Gyors.

A kisbaba. A hasamra cuppan.
Négy kiló húsz deka.
Úristen, mekkora.

Az álom. Zűrzavar. Háború.
Rohannak. Éles fény.
Nincs érzés. Nincs

félelem. Gyors. Veszély.
Menni kell. Ki a völgyből.
Felfelé. Hattyúszó.

A hullám. Sáros, magas. Jön.
Állok. Nézem. Nem ér el.
Hatalmas. Nem mozdulok.

KÉT SOROK

Menj ki.
Most a fájdalom van itt.

Siratjuk egymást.
Szerencsétlen majmok.

Kezünk rezzen, összeér.
Játszótársak lettünk.

A blúz kékeslilája.
Sebszajak a bőrömön.

Boldog sikkantás.
Menekül az álmod.

Kezed, tiszta köved.
Őrzöd az ujjak meleg tengerében.

RÓKASZÍV

Női állat a mesékben sokszor, és nem pozitív hős.
Ravasz. Settenkedik, lopakodik, kiszimatol.
Az erdőben lakik,
no de van helyismerete az emberi közegről.
Oda tud menni az ember házához és elvinni egy tyúkot.
Ha farkas jön, akkor nagy a riadalom,
de ha róka, akkor csak mérgelődnek,
hogy már megint egy tyúk.
Jön-megy, amikor akar. Fürge.
Bemegy tehát az ellenséges területre, és ott vadászik.
Nyilván mert így könnyebb:
ücsörögnek bezárva a tyúkok,
nem tudnak elszaladni.
Ugrana kifelé a szívük.

Mínta lenne valaki velem a lakásban,
kísér, mellettem jön, amikor kisurranok,
lopva, a kertkapuhoz, megkeresni.
Homályos pára, majdnem hajnali sűrűség,
de már bent az előszobában vár.
A tükörben látom. Csak néz.
Sima arcú fiatalember,
fehér ingben,
piros nadrágtartóban,
hátranyalt a haja.
Ugrana kifelé a szívem.

Aztán pedig, a rókavadászat.
Ember, puska, ló, kutya, sólyom.
Ordítózás, vörös arcok, izgalom.
Menekül, elbújik, szalad,
leskelődik, megint szalad, lelke szakad.
Sokan vadásznak, sokféle taktikával, egyszerre.
Ember lődöz,
kutya kiszagol, fut, kerget, hajt,
sólyom lecsap.
Ki kell jutni, bekerítik,
elfutni, elbújni se.
Mint ő a tyúkokkal.
Ott ezüst villanás,
arra sokan vannak.
Ugrana kifelé a szíve.

KÖD ÉS PÁRA

Eltörök valami,
hallom szinte a roppanást,
s csak verni tudom, pusztítani,
bár lenne szegecs meg kalapács.

Szögezni nem. Kell a köd,
a pára, hogy ne tudd,
nem mászhatsz a falára,
hiába áll a házad. Kell a köd,

az pára, szemed sarkába
férkőző homály.
Nélküle túl éles a kép,
s nem ment meg

semmilyen emlék, tudod már,
amit nem szabad,
hogy csak képzelted,
van miért, az a sok

annyira emberi érzés,
de köd csak ez és pára,
s a homály eloszlik
a törés zajára, s ott állsz

akkor, meztelen vagy,
nincs veled,
csak a csillagzat,
amely alatt születted.

Elmondom ezt, látod,
így építetek homálytalan
házat, s ha túl éles a fény,
elhúzó majd a függönyt.

Tudni se más, csak emlék.
Látszanak a varratok.
Köd van újra, pára, s a sebet
a homály magába bezárja.

AZ IS ÉN VAGYOK

Aki ott a földön fekszik,
görcsben, hideg végtagokkal,
aki a mentőautóban,
lefelé döntött testtel,
arra folyjon maradék vére,
aki a műtőasztalon,
kollaptiform tünetekkel,
aki megint a mentőben,
aztán becsövezve az intenzíven,
aki harmadnap felkel,
akit hajnalban új osztályra
áttol részeg ember,
aki a sötétben
aludni nem mer,
s a folyosón bolyong éjjel,
aki álmában,
felemelt kézzel,
az ágyrácsba kapaszkodik,
aki sikít,
eltömődött a centrális véna,
elfolyik a vére,
s aki ezt írja,
s aki írni is fél,
s aki nem tudja,
az étel akad el benne,
vagy az emlék.

ZÖLD TÓ

Bokor ágán,
kicsinyem,
helyem szűkre mért,
ki kell lépnem,
oda, ahol
békás tóban
ringó szavad
hevert, mélyen.

Beléphetsz zöld vizembe,
keresd bennem lehullt köved,
kiejtem a neved.
Viszlek, itt a kezed,
foglak, remeg, remeg.
Kicsiny bokor,
köved, neved veled,
szemed, szíved merész,
kötésed kioldod.
Szavad keresd.

Gyermekem, nem csallak meg.
A szemed vezet. Az élet.
Tűnök, várok, érted.
Ma bohóc, később napvirág.
Ma éltem. Az volt a munka.
Belakni kell az időt.

Szólítalak, félelem.
Beszélj. Dicsérsz meg.
Engedj el. Átlátsz rajtam,
szorítasz, itt tartanál.
Ne láss akkor, megátkozlak,
beverem a szemed.
Küldj el, messze,
és én megyek.

Vérem lassít,
nem is csepeg,
fénylő zöld a tó.
Már üres.
Számban a szó.
Élek. Napra nap.

KÖZTE

Vezetés közben, hazafelé,
felnézek az útról, csillog a beton,
esik az eső, s kétoldalt szokatlannak
tűnik a táj, mert hirtelen nem tudom,
hogymint jutottam ide. Nem emlékszem
az előző pillanatra, csak az előző előttire.
Nem találom magam.

Szomorúság ez, megvagyok,
de néhány másodpercig mintha
nem lettem volna. Keresem az emléket,
ott lehetett a benzinkút meg a közért,
nem láttam: tudom.

Kell-e ez a keresés,
kellek-e minden másodpercben,
vagy elég a biztos, ami megvan?
Baj-e, hogy az idő darabos,
engedhetem-e elfutni, ahogy a vizes betont
Újpalota és a György utca között?

Felálltam akkor is,
bánjam-e tovább, hogy nem tudom,
az a másodperc, mielőtt
a szívhez ért az ütés, messzire vitt-e,
hisz csak az maradt,
ami előtte és ami utána volt.

Van-e titka az elveszett időnek,
elveszett idő-e, amiről nem tudok,
más lettem-e, vagy csak,
ahogy a táj fut, mentem?

Talán magam nélkül is én vagyok,
akkor is, ha elfelejtem,
s nem szorongat tovább az idő,
ami közte volt.

ÉS Ő IS INTEGET

1.

Egyszer volt, hol nem volt,
fényes-napos réten,
három testvér,
élt gyönyörűségben,

túl az Óperencián.
Elindult az egyik,
ment, ment, hegyeken át,
kis piros autóval,

tengeren, csillagokon túl.
Szép városba érkezett,
gyöngyös házba telepedett,
hívta a többbit, jöjjenek.

Indult akkor a második,
de félúton,
a csillagok előtt,
az autója leállt.

Bújik a kisfiam a paplan alá.
Visszavontatta az autómentő.
Úgy elfáradt, ott maradt.
A harmadiknak nincs jogosítványa.

Hívja a nagy a kicsit s a középsőt
gyakran telefonon, mesét
mond a gyöngyös
háztól túl a csillagokon.

2.

Fényes kupolájú stadion,
a sor széléről integetsz,
azt üzened, drukkolnak
a csillagok is veled.

Lenézek az emeletről,
az Andrásy út sötét, kihalt,
világít lent a kisfiam
csizmáján a piros tűzoltóautó.

Engem keres.
Messze van.
Nem őt nézem.
Fekszik ott valaki,

az út közepén,
a hasa kiáll,
talán baleset érte,
nem tudom.

A feje tetejéig
húzzák a cipzárt?
Kapocs van köztünk,
meghalt magzatom,

itt vár rám a kisfiam,
az a valaki én vagyok.
Három ütés a szívre.
„Én pedig szaladtam,

*felcsöngettem,
a hetedik szobába,
gyere le.”*
Kapocs volt köztünk,

meghalt magzatom,
a nagy vízen átvittelek,
kis fehér csomag,
csónakon.

ELKEZDŐDIK SZEPTEMBERBEN

Van emlékem arról, milyen voltam azelőtt.
Ezt húzom elő az oviban a szülőin,
s mikor később otthon beszámolok, mi volt –
melyik nap van a lábtorna, mikor a zeneovi,
korcsolyához kesztyű kell,
kirándulásra hátizsákban innivaló meg ropi.

Aztán másnap lesz, délelőtt, oviidő.
Sírok. Hívom azt a régit, segítene ilyenkor is,
vigasztalna meg, de nem jön elő. Fél.
Azt mondja, sírjak csak,
az a könnyebb nekünk.

Két defektes felnőtt és egy boldog kisgyerek,
ezt mondta L., a Balaton partján.
A kisgyerek rohant, és én elégedett voltam,
ha ennyi megvan, elég, ez a legfontosabb.
Vicceltem – a fajfenntartásról szólna az egész?
Hogy csak később tudjuk meg, hogy máshogy van?
Hogy nem értjük a testet, pedig talán üzen,
tévedhet az orvos, nem lesz jó a gyógyszer,
s egyszer csak valami elreped.
Hadd legyen addig minden nap
befektetés a következőbe.

Keresd meg magadban,
ha szerencsés vagy, és van ilyened,
az egykori boldog kisgyereket.
Rohanhatsz a strandon,
tudhatod, hogy elmúlik az influenza,
még akkor is, ha ez a szívdobogás
egészen olyan, mint a szorongásé,
de tudod, ez nem az, csak a láz.
Ha éjjel félsz, megölel a mama,
megmondja, csak álom volt,
ha elesel, nem sírsz, mert bátor vagy,
és reggel büszkén indulsz az oviba.

Azt képzelem, tettem valamit.
Ma, sírás után, ezt a verset írtam.
Délután lett, érte megyek.
Meglát, villan bennünk az öröm,
rohan, vetődik, megölelem.
Aztán mosolygok, bólogatok, kérdezek.
Ha csak erre a pillanatra is,
ez én vagyok, nem alakoskodom.
Készülődöm én is a jövőre.

ÁLLJ FEL, SÍRHATSZ

- *Sírhatok az oviban? – kérdi a kisfiam lefekvés után.
Suttog. Ha nem akarom, meg se halljam.*
- *Mert azt mondta, nem szabad. Soha többet?
Délután már látszott, hogy fontolgat valamit. De hiába
kérdézttem, nem emlékezett, mit mondott neki az óvodai
ünnepségen a Mikulás. Csak arra, hogy sírt, megint.*
- *Nem, biztos nem. Arra kért, szerintem, hogy próbálj
kevesebbet sírni.*
- *Csak akkor, ha tényleg nagy a baj?*

Veri a jég a szőlőt,
a napok peregnek,
krónikás vagyok.
Sírhatok, ha akarok.

Állj fel! Állj fel, látod, sikerül.
Nem kell már olyan mélyre nyúlni.
A felszín lassan közelít,
a fejed felbukkan.
Elhagyhatod a szakszavakat.

Nem felejteni, nem azt akarok.
A mindennapi próbálkozás,
a vastag bőr, az leszek.
Nem vedlem le.

Belopta magát, odanótt,
köztünk a két év.
Nem ér hozzám már az emlék.
Szorítson hát,
szorongasson,
de ne marjon.
A nyelvet szóra bírja,
szép simán
fut a könny.

Tudok megint veszekedni,
dühösen sírni és elcsitulni,
semmiségen háborogni –
visszanyertem a dolgok régi nevét.

Terpeszkedjen,
szélesedjen,
hízzon nagyra,
az én időm.

– *És sírj, mert szabad.*

ÉPP AKKOR

A felnőttek nem sírnak.
Állítja a kisfiam.
De kérdez a szeme.
Sajnos tévedsz, mondom,
kicsit fel is háborodva,
hogy most már sírni sem lehetne,
sírnak ők is.

Igen, te is szoktál, mondja.
És én akkor szépen odajövök hozzád.
Vigasztallak.
Nagyon kedves vagy, dicsérem.

De mi van, ha sír a felnőtt,
és egy kisfiú is épp akkor fakad sírva?
Akkor a felnőtt abbahagyja.
Ezt én állítom.

Mert a kisfiút vigasztalja, mondja,
és látom rajta, ez így helyes.
Így megengedi.
És csak titkosan és félve gondolom,
mi van, ha a felnőtt mégse hagyja abba.

FIGYELEM

Én rontom el ezt a napsütéses délutánt.
Amikor mindenki kishúga vagyok.

Telefon vállal a fülhöz,
kézben a vasaló,
pozitív attitűddel bonyolíts.
Mosolygó bólogatások a kisfiamnak,
mutatni, most telefonálok,
odaadni egy kisautót,
fél kézzel önteni a málnaszörpöt,
odaugrani megkeverni az ételt.

Egy feladat, egy mese, megállapodtunk.
Emailírás, ügyintézés, mese.
Főzés, mese.
Fürdés, öltözés, smink, mese.
Ne haragudj, még egy email jött,
gyakorlott ő is, addig akkor kirakózom, mondja.
A háziasszonyok sokfelé figyelni képes kreativitása
a szervezőmunkában jól kamatoztatható.
Ezt írja a szakirodalom.

És mégis elrontom a napsütéses délutánt.
Azt képzelem, hogy félek.
Azt gondolom, hogy ez baj.
Valami nem jó velem.

Séta, gesztenyegyűjtés.
Megint telefon, guggolva a gesztenyefa alatt.
Egy problémát említek neki.
Ne aggódjak, azt mondja.
Mert az a baj velem, hogy sokat stresszelek.
Hát hogy akarok így vezető pozícióba kerülni.

Pedig még csak felhők se jöttek.
Csak figyelem, hogy aggódom-e.

BELCANTO LEGYEN MOST

Az ajtót nem nyitom ki, félek, ott a másik ajtó, benézek,
de nem megyek be, várnak ott a szépszemű szörnyek,
követelnek, kérnek, onnan meg, hiába fáj, a dalomba
átlépek, olvastuk a verset, témája az élet, néztek rám, néztek,
felfordult a kanalam, enni mégis kell, kérek, belépek, mégis
belépek, ütés, ütés a szívre, és élek, az én dalom az élet,
álmban jönnek velem, serények, azt kérdik, mikor
vágom már ki helyettük a léket, ömölne ki a lelkük, ülnek,
rám néznek, szép a szemük, teli van, szörnyek, és nem, és
nem segítetek, félek, hátha az enyém, az én szörnyem is felébred,
és sír ő akkor, de elcsitítom, mondom neki, nézzed, hát
nézzed, nem seb az már, csak úgy érzed, amputált testrészt,
csonkolt fa, de benőtte rég a kéreg, sarjadhat ott megint
az a belcanto élet, velem vagy, vigyázzlak, érted, legyen hát
belcanto az ének, ebben van benne az élet, segítetek neked,
ha kéred, a tartalékot mikor feléled, nőnek új sejtek,
képzeld, nem csorog el a véred, hát nem vágjuk meg azt
a léket, rövidülnek a tavaszi éjék, hívlak, szép a szemed,
nézzed, elsimult már, szelíd a mélyed.

KÉK

Konkrét életet akarok.
Nem gondolni múltra, jövőre,
nem figyelni testre, lélekre,
csak lépni, minden nap, előre.

Hát ott vagy először is magadnak,
hogy megtaláld, aki elveszett,
hátrad mögött egy fa törzse,
dőlj neki, megtámaszt, érezheted.

Nem akarok verset írni,
csukva lenni, az lenne jó,
erős kar, erős láb, erős szív,
hogy tudjam mondani a nemet.

Zápor után selymes a víz,
csillogó, sírj, és menj tovább,
ernyő nélkül, mint az eső,
érjen össze benned a szó.

Mire vársz most, menj,
ha így volt, ha nem,
„menj, menj, hová
a történet viszen.”

TARTALOM

A színek	5
Szelence	6
Női líra	7
Múlt törölve, del	8
Látogatóknak	10
Pontvesztés	11
Mégis	12
Talon	13
Most belülről	14
Morzsanő	15
A tölcsér	17
Ne legyen	19
Mikor mi jön	21
Munkamegosztás	22
Piros	24
Csömör	25
Ami lennél	27
Ezért írok	29
És megint az a depresszió...	31
Csend	32
Jó	33
Láthatatlan demonstráció	34
Delfin	36

Tartózkodók	37
Tudod?	38
Szelíd	39
Gyors	40
Két sorok	42
Rókaszív	43
Köd és pára	45
Az is én vagyok	47
Zöld tó	48
Közte	50
És ő is integet	52
Elkezdődik szeptemberben	55
Állj fel, sírhatsz	57
Épp akkor	59
Figyelem	60
Belcanto legyen most	62
Kék	63

A Palatinus Kiadó az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók és
Könyvterjesztők Egyesülésének tagja

ISBN 978 963 274 055 3

Kiadta az Új Palatinus Könyvesház Kft. 2009-ben · Kiadónk könyvei
kaphatók: 1118 Budapest, Rahó u. 16. · Tel./fax: 319 3019 · Könyveink
az interneten: www.palatinuskiado.hu · E-mail: info@palatinuskiado.hu
Felelős kiadó a kiadó ügyvezető igazgatója · Felelős szerkesztő: Háy János
Borítóterv: typoslave [jeli andrás] · Tipográfia: typoslave [pais andrea]
Nyomás: Robinco Kft.